

verwijten viel, maar de beweerde onjuistheden in de behandeling ten laste kwamen van de artsen, die, tijdens een langdurige afwezigheid van den dokter, diens praktijk waarnamen. Immers, volgens de bewoordingen van de klacht, traden deze artsen op als „dienaren en zaakwaarnemers” (servants and agents) van den gedaagde. De rechter wees den eisch af, omdat er z. i. geen tekortkomingen hadden plaats gehad (*Med. Journ. of South Africa*). Of de eisch zou zijn toegestaan als er wèl van kunstfouten sprake was geweest, werd in het vonnis niet vermeld. Toch zou het van veel belang zijn geweest, zoowel voor de artsen in Zuid-Afrika als voor die in andere landen, te weten, of men inderdaad, als men zich de weelde veroorlooft, eens op reis te gaan of ziek te zijn, nog de burgerlijk rechtelijke aansprakelijkheid blijft dragen voor wat er in de praktijk gebeurt.

Een ander geval wordt mede in genoemd tijdschrift vermeld, waar een geneesheer, tegen wien een ongegronde schadevergoedingseisch was ingesteld, welke dan ook door den rechter was afgewezen, toch een schade had van bijna f 1600.— aan kosten, omdat de eischer, die in de kosten veroordeeld was, *niet bij machte was, ze op te brengen*. De penningmeester zijner afdeling van de British Medical Association doet een oproeping aan de collega's om dit bedrag bijeen te brengen, en dat zal ook wel weder gelukken, maar het is toch ergerlijk, dat geld, dat voor zooveel betere doeleinden kon worden besteed, voor zoo iets moet worden afgestaan. In het belang der publieke moraliteit moesten lieden, die met het instellen van een eisch niets te verliezen hebben, streng worden gestraft, als het blijkt, dat de eisch ongegrond was en dus alleen afpersing ten doel had.

HET AANTAL ARTSEN IN ENGELAND. — In tegenstelling met de verwachting, dat de oogst aan artsen door den oorlog zou afnemen, heeft 1915 meer geneeskundigen voor het Vereenigde Koninkrijk geleverd dan de voorafgaande jaren. Er zijn nl. in Engeland (behalve 269 artsen uit het buitenland en de koloniën) 594 nieuwe artsen tot de praktijk toegelaten, tegen gemiddeld 591 in de jaren 1910—1914. Voor Schotland bedragen deze getallen 412 tegen 384, voor Ierland 251 tegen 197. Het aantal nieuw ingeschreven studenten in de geneeskunde bedroeg in Engeland 754 (tegen 620 in 1910—1914), in Schotland 694 tegen 517, in Ierland 470 tegen 304. Het DERBY-stelsel tot inlijving der studenten in den militairen dienst en de aanstaande conscriptie hadden intusschen op deze cijfers nog geen invloed geoefend (*Lancet*).

PINKHOF.

INGEZONDEN.

KINKHOESTBEHANDELING.

In antwoord op de opmerkingen van collega PRINSEN GEERLIGS in het vorige nummer van dit *Tijdschrift* kan ik slechts mededeelen, dat ik zijn *waarschuwing* tegen mijn „*heroïsche* voorschriften” vrijwel overbodig vind. In mijn stukje (8 Januari 1916) schreef ik:

a. *bromoform*, volgens het voorschrift van MARFAN, gemiddeld 5 maal daags een theelepeltje;

b. *broom* (bij voorkeur als broomkalium) 1—2.5 gram daags.

Deze zinsneden doen collega PRINSEN GEERLIGS vreezen, dat de collegae nu zullen geven: 5 maal 1 theelepeltje *bromoform* per dag, d.i. 20 maal de maximaaldosis, en 1—2.5 gram *bromium* per dag, d.i. 17 maal de maximaaldosis voor volwassenden.

Ik deel deze vrees niet. Mocht de inkleeding al tweeërlei opvatting toelaten, dan zal

geen arts bij voorkeur de meest dwaze kiezen, maar *natuurlijk* geven: 5 theelepels van de zoo bekende emulsie van MARFAN (zie geneeskundig jaarboekje). Evenzoo zal hij niet het onbekende bromium in doodelijke gift geven, maar de gewone hoeveelheid van het bekende broomkalium. Mijn werkelijke bedoeling ligt m.i. zóó voor de hand, dat de vrees van collega PRINSEN GEERLIGS mij ongegrond lijkt.

Voor op- en aanmerkingen, die niet den vorm, maar den inhoud betreffen, — bijv. een andere doseering of een andere zienswijze over het nut van een geneesmiddel — zooals collega KROPELDE deze geeft, houd ik mij zeer aanbevolen.

Amsterdam, 24 Januari 1916.

NELLY BENSTZ.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

PARIJS. — Polychesie. Weer een nieuw wetenschappelijk begrip voor de volkenkunde en de geneeskunde! BÉRILLON, die reeds vroeger heeft gewezen op den kenmerkenden geur der „Teutons”, en het daarbij ook had over de groote hoeveelheden faeces, die dit merkwaardige ras ter wereld brengt, heeft een diepgaande studie aan dit laatste onderwerp gewijd, waarvan de voornaamste vrucht is: het nieuwe woord „polychésie”, van $\chi\acute{\epsilon}\zeta\epsilon\iota\nu$ = defaecare. Mag men den ontdekker met dit woord gelukwenschen, de eigenschap, die ermede wordt aangeduid, is het voorrecht der Teutonen, die zich dan ook bij voorkeur met de gedachte daaraan bezighouden, wat BÉRILLON weder hun „skatomanie” noemt. Reeds LUTHER moet daaraan hebben geleden. De reukzin daarentegen is bij hen verminderd, vandaar hun spreekwoord „Eigner Dreck stinkt nicht”. Met deze en dergelijke stichtende uiteenzettingen heeft de geleerde chezoloog de Sociéte de Médecine beziggehouden, volgens het verslag in *Chronique Médicale*. De vrienden van „l'esprit Gaulois” zullen wel hopen, dat deze studie en haar methode niet al te veel beoefenaars moge vinden.

— **Nieuwe briefwisselende leden van de académie de médecine.** In de vergadering van 11 Januari ll. van de „académie de médecine” te Parijs zijn twee nieuwe buitenlandsche briefwisselende leden benoemd, t. w. LADAME te Genève en sir DYCE DUCKWORTH te Londen, beiden met een groote meerderheid van stemmen. De beide tweede kandidaten, BANTI (Italië) en HAFKINE (Rusland) kregen slechts enkele stemmen.

LONDEN. — Aangifte van toxische geelzucht. De herhaalde vergiftigingen in de vliegtuigenfabrieken, door vernis teweeggebracht, dat tetrachlooraethaan bevat, heeft den Home Secretary aanleiding gegeven tot het uitvaardigen van een beschikking, dat gevallen van geelzucht, ontstaande door vergiftiging in fabrieken of werkplaatsen, t.w. vergiftiging door tetrachlooraethaan, nitro- of amidoderivaten van benzeen of andere vergiftige stoffen, aan de overheid moeten worden aangegeven (*Lancet*).

— **Wetenschap en adverteeren.** Gelijk het draaiorgel zich meester maakt van nieuw gevonden melodieën, legt de adverteerende fabrikant of koopman terstond de hand op ieder nieuw wetenschappelijk denkbeeld, zoodat degen, in wiens geest dit was geboren, weldra bemerkt, dat Jan en alleman erover praten, alsof zij er begrip van hebben, en niets meer goed vinden, als de naam van de nieuwste leuze der wetenschap er niet bij te pas komt. Wateren en middelen om het gedurende ettelijke jaren zoo gevreesde acidum uricum op te lossen, vond men langen tijd in de couranten naast „antiseptische” medicijnen, antiseptische likdoornsnijders, alles antiseptisch, behalve misschien antiseptische babies. Toen drongen de „darm-antiseptica” zich in den gunst